

#3/2023 • 179. ÅRGANG

BDMNYT

BRØDREMENIGHEDENS DANSKE MISSION

TEMA: LIVSKALD

JANICES KALDSREJSE

side 4-5

ALBANIEN KALDER ANKJÆR

side 6-7

LYT TIL DIG SELV

side 8-9

TRE SKARPE SPØRGSMÅL OM LIVSVALG

side 14-15

BDMnyt udgives af
Brødremenighedens Danske Mission

REDAKTION

Arngeir Langås, ansv. red., tlf. 3529 4820
Svend Løbner, redaktør, tlf. 2870 7703
Signe Kruse
Tine Skovbo

RÅDGIVERE

Majken Nikolajsen
Knud Elmo Knudsen

OPLAG

2.600

Udkommer:

Feb. • maj • sept. • dec.
ISSN 0901 • 330X

TRYK

Øko-Tryk, Skjern

LAYOUT

Helle Høeg

Brødremenighedens Danske Mission
Nørregade 14, 6070 Christiansfeld
tlf. 3529 4820
Hjemmeside: www.bdm-dk.dk
E-mail: bdm@bdm-dk.dk

Gaver kan indbetales på:
MobilePay 36945
Bank 0994 – 4672131928
Giro 4006666

Formand
Jørgen Bøytler
tlf. 7456 1420

Generalsekretær
Arngeir Langås
tlf. 3529 4820

Fundraising- og projektmedarbejder
Janna Rabjerg Barrit
tlf. 3529 4820

Administrations- og økonomichef
Elsebet Kudahl
tlf. 3529 4820

Ungdomssekretærer
Signe Kruse
tlf. 4217 5149

Celia Skjerning
tlf. 2022 5476

FORSIDEFOTO

Børn og unge med udviklingshæmning
modtager terapi, skolegang og
jobtræning på Stjernebjerg
Rehabiliteringscenter i Ramallah, som
BDM støtter. Læs mere side 8-9.
Foto: Svend Løbner, juni 2023

AF SVEND LØBNER,
REDAKTØR

Hvordan finde sit livskald?

Der var en gang, hvor det at være læge, sygeplejerske, ja selv folkeskolelærer var et kald. I dag kan selv præstekaldet blot være et job. Der skal jo brød på bordet!

Men sagen er, at uanset hvilken livsbane, vi vælger, har vi brug for at finde en dybere mening med livet, et højere formål. Med andre ord: et livskald.

Der må være andet, der driver mig, end min selvopholdelsesdrift. Der må være mere i mit arbejde end beskæftigelse. Og min fritid må rumme andet end tidsfordriv!

I Paulus' brev til Romerne kapitel 1 finder vi ordet kald tre steder. Paulus skrev til alle kristne i Rom, så det må gælde netop det: alle kristne.

1. Vi er kaldet til at leve i fællesskab med Gud. »Blandt dem er også I, som er kaldet til at tilhøre Jesus Kristus,« skriver Paulus i vers 6.

2. Vi er kaldet til at være en positiv indflydelse i samfundet. »Til alle Guds elskede i Rom, som er kaldet til at være hellige,« fortsætter Paulus i vers 7.

3. Vi er kaldet til en særlig opgave, som er unik for os hver især. »Fra Paulus, Kristi Jesu tjener, kaldet til apostel...«. Sådan indleder Paulus sit brev i vers 1.

Nu skal vi ikke sætte os hen i sofaen og vente på at få besøg af en engel! Vi kan begynde med at pleje fællesskab med Gud i bøn, meditation og læsning i Bibelen og andre opbyggelige bøger. Derefter kan vi stille spørgsmålet: »Hvad vil Jesus have gjort?« og gå så i gang med det, der ligger lige for. Passe skole og arbejde, være et venligt og imødekommende menneske og hjælpe til, hvor vi kan. Herefter skulle det ikke undre mig, om det begynder at dæmre for os, hvad vores livskald er.

Jo større konsekvenser et kald har, jo større kaldsoplevelse er der brug for. Du behøver jo ikke se skriften på væggen for at gå over og hjælpe din nabo! Men skal du rejse til Kina som missionær, bør du være rimeligt sikker på, at det er Guds vilje.

Kaldsoplevelsen kan variere, men kaldet er det samme og lige vigtigt. Både at leve med Gud, følge i Jesu fodspor og gøre det, vi føler os inspirerede til.

AF SVEND LØBNER,
JOURNALIST

Fotos: Svend Løbner

KRONPRINSPARRET KASTEDE GLANS OVER 250 ÅRS-JUBILÆUM

Smil, interesse og veloplagte vink.

HKH Kronprins Frederik og HKH Kronprinsesse Mary fulgte levende med i Brødremenighedens historie og Christiansfeldts tilblivelse, da menighed og by sammen kunne fejre 250 års-jubilæum den 13. august 2023.

– Det er imponerende, hvad man har gennemtænkt dengang, sagde kronprins Frederik, da han sammen med kronprinsesse Mary blev vist de karakteristiske bygninger i Christiansfeld.

– Det er en stor fornøjelse at være her, tilføjede kronprinsessen.

Jubilæumsfejringen begyndte med en festgudstjeneste, hvor kronprinsparret opmærksomt fulgte Brødremenighedens liturgi og lyttede til præst Jørgen Bøytlers prædiken.

– Visionen om et retfærdigt samfund er den bærende idé bag Christiansfeld, sagde Jørgen Bøytler med henvisning til en bibelsk vision: – Det nye Jerusalem er livets og håbets destina-

tion. Det giver energi til at forholde os til virkeligheden og være en åben, lys og indbydende menighed, hvor alle føler sig velkomne i fællesskabet.

Efter festgudstjenesten blev kronprinsparret vist rundt, først på kirkepladsen, i Søstrehuset, på Museet, på vandretur gennem de lige gader frem til gravpladsen Gudsageren, hvorefter de sluttede med frokost på Brødremenighedens Hotel.

'JEG ER INSPIRERET AF FORTÆLLINGENS KRAFT'

AF JANICE LEUNG JACOBSEN, MISSIONÆR

- Guds historie, bibelens historier og menneskers historier har ført os derhen, hvor vi er i dag, fortæller Janice Leung Jacobsen om sin kaldsrejse fra Hong Kong til Vietnam og Storbritannien og videre til Tanzania.

Hong Kong ligger i krydsfeltet mellem øst og vest, og mine forældre arbejdede i en international missionsorganisation. Derfor kom mange missionærer forbi, og jeg lyttede som barn til historier om, hvad Gud gør rundt omkring i verden.

Disse historier blev levende, da min familie og kirke besøgte missionærer i forskellige lande, hvor kristendom og mission var begrænset af myndig-

hederne, og hvor der ikke var nogle officielle kirker.

Imponeret over missionærers engagement

Jeg kan huske, at jeg blev imponeret over, at missionærer fra forskellige lande kunne tjene sammen og hinanden på trods af de kulturelle forskelle og den voldsomt krydrede mad. De arbejdede tålmodigt, delte deres tro

og bad trofast for dem, de ville nå.

Dengang anede jeg ikke, hvordan deres historier ville komme til at forme mit liv.

Senere fik jeg sammen med en ungdomsgruppe fra min kirke mulighed for at besøge en af disse byer igen som frivillig. Vi tilbragte fire somre der og holdt sommerlejr for områdets teenagere og forelskede os i den krydrede mad.

En lam mand gav sit liv til Kristus

En af de mest mindeværdige oplevelser var, da nogle af os skulle aflægge et besøg hos en missionærs ven, som var lam og sengebundet. Som gave købte vi noget mad til ham og gav ham nogle tegninger, vi havde tegnet uden at koordinere det indbyrdes. Men da vi tre præsenterede disse tegninger for manden, illustrerede de på en eller anden måde sammenhængende historier fra Skabelse til Nyskabelse!

Efter at have hørt historierne besluttede manden at give sit liv til Kristus. Det var tydeligvis ikke ved vores handling, men Guds mægtige værk.

Disse oplevelser, kombineret med mange andre, inspirerede mig til at ville tjene Gud og mennesker gennem samfundsudvikling. Så jeg besluttede mig for at studere geografi på universitetet, et studie, der også gav indblik i folks fattigdom, udvikling og byliv.

En vision

inviterede til Guds mission

En aften i november 2012 deltog nogle af os fra det kristne ungdoms-

fællesskab i en liveoptagelse af et lovsangsband. Mens jeg tilbad og sang, viste Gud mig en vision af mennesker fra forskellige nationer, der tilbad Gud på lag af bjerge. De var alle klædt i forskellig tøjstil og tilbad på hver deres modersmål og med særlige bevægelser. Gud hjalp mig med at forstå, at han inviterede både mig og folk fra alle nationer til at deltage i hans mission.

Siden det vendepunkt begyndte jeg at udforske, hvordan og hvor Gud gerne ville have, at jeg deltog i hans mission. Sammen med andre interesserede i studiefællesskabet deltog vi i forskellige missionsorganisationers lejre, konferencer og foredrag.

I mit sidste år på universitetet søgte jeg om at komme til Vietnam i 11 måneder som missionærpraktikant hos en international missionsorganisation. Opholdet viste mig fortællingens kraft: Vietnamesiske kristne ville lære bibelhistorier fra missionærerne og fortælle dem til deres venner og familie, som ville fortælle dem til andre, som så ville fortælle dem til endnu flere – og lokale kirker skød op.

Guds kald holder os oppe

For at få mere træning og uddannelse om mission anbefalede min mentor at studere på All Nations Christian College i Storbritannien. Mens jeg studerede der, bad jeg Gud om at vise mig, hvor jeg skulle tjene bagefter. Jeg bad om, at hvis han ikke viste mig et sted tydeligt, så ville jeg vende tilbage til Vietnam. Men da Mads og jeg mødtes under vores studietid, havde han allerede underskrevet en kontrakt med BDM og sagt ja til at tage til Tanzania i 2018. Efter bøn og bekræftelse gennem drømme besluttede vi at tage til Tanzania sammen.

I løbet af vores fire og et halvt år i Tanzania, holdt Guds første og vedvarende kald os oppe – især i udfordrende tider. Guds historie, bibelens historier og menneskers historier har ført os derhen, hvor vi er. Vi er taknemmelige for den usvigelige støtte fra vores familier og kirker, som reagerer på Guds kald til mission, uanset hvor de er.

Janice i fuld gang med at fortælle, mens hendes små medarbejdere viser plancher.

AF SVEND LØBNER, JOURNALIST

ALBANIEN KALDTE PÅ ANKJÆR: 'GØR NOGET FOR VORES BØRN'

Ankjær Poulsen fortæller om den spændende optakt til den første børneklub i det lukkede Albanien for 30 år siden.

Herrens veje er uransagelige. Det er kaldets veje også. Det kan komme oppefra, indefra og udefra. For Ankjær Poulsen kom kaldet udefra via Albaniens ambassadør i Sverige, en delegation fra landets undervisningsministerium og en dame ved navn Viola.

Året er 1992. Albanien har netop

afsluttet årtiers diktatur, og det forarmede land søger mod vest og nord for at lære om demokrati og frihedsrettigheder, herunder religionsfrihed. En delegation sendes bl.a. til Danmark og bliver af foreninger og organisationer introduceret for den danske velfærdsmodel.

Det bliver optakt til BDM's engage-

ment i landet. Og i juni 1993 for 30 år siden var Ankjær Poulsen, missionssekretær i BDM, med til at starte den første søndagsskole i Albanien.

Risikerede mindst syv års fængsel

Det var banebrydende i et land, hvor al religion tidligere var forbudt og kristne, muslimer og andre troende risikerede mindst syv års fængsel, hvis de blev taget i at bede, læse heligskrifter eller holde gudstjeneste.

– Jeg har hørt mange forældre sige, at de var mest bange for, at deres egne børn skulle tale over sig. For de blev spurgt i skolen: Hvad laver I hjemme i huset hos jer? Og hvis der kom noget frem, som mindede om noget religiøst, så blev de forældre arresteret uden rettergang, fortæller Ankjær Poulsen.

Brug for en ny pædagogik

Men i begyndelsen af 1990'erne begynder Albanien at åbne sig, og landets ambassadør i Stockholm henvender sig til Ankjær Poulsen, der dengang var generalsekretær i Dansk Europamission, om at få undervisningsmaterialer, der var fri for propaganda.

De albanske myndigheder valgte

Ankjer Poulsen taler ved Brødrekirkens 30 års-jubilæum i Albanien. Foto: Niels Hviid.

blandt andet at sende en skoledirektør og en universitetslektor fra hovedstaden Tirana. Især sidstnævnte vakte Ankjer Poulsens interesse:

– Jeg får med det samme øje på Viola i Københavns Lufthavn, da hun kommer ud fra gaten med et stort trækors udenpå sin frakke. Det var et signal til mig!

Skjulte sit kors i væggen

Trods sprogbarrierer blev de enige om, at der var behov for søndagsskoler og børneklubber i Albanien. Viola delte tankerne med sin svigerinde, Vjolca, som kontaktede Ankjer Poulsen og bad ham komme til Albanien.

– Hun ringede og sagde: »Jeg er Vjolca, jeg er fra Albanien, og jeg er kristen. Jeg vil gerne snakke med et andet kristent menneske. Kan du komme til Albanien?« Hvorfor dog det, svarede jeg. Er der ikke andre kristne i Albanien du kan snakke med? »Nej,« sagde hun, »jeg har ikke fundet nogen.«

Det var situationen dengang. Man holdt sin tro hemmeligt.

'Gør noget for børnene!'

Men nu var der kommet andre boller på suppen, og Ankjer Poulsen fik

mulighed for at starte børneklubber og søndagsskoler, et arbejde, der i dag er vokset til seks menigheder og et stort socialt arbejde blandt fattige og udsatte.

Ankjer Poulsen besøgte Albanien omkring 20 gange i alt. Den første børneklub begyndte i Vjolcas hjem.

– Da jeg besøgte Albanien første gang, sagde hun: »I er nødt til at gøre noget for vores børn. Den voksne generation er ødelagt inde i deres hoveder af propaganda. Men gør noget, for at vores børn får en anden tilværelse!«

– Derfor blev vi enige om at lave kristne børneklubber. Men hvem skulle lede dem? Vjolca installerede en telefax, så jeg hjemmefra kunne lave oplæg til børnemøder. »Men det er kun til inspiration,« sagde jeg. »I skal gøre det på albansk vis.«

Den bedste fødselsdag

Nu var de klar til det første børnemøde i Vjolcas og Eduard Marci's hjem dengang for 30 år siden.

– Der var otte børn. Vi sang, bad og fortalte bibelhistorier. Og så fik vi et stykke chokolade og en sodavand. Det var så rørende! Børnene sang af hjertens lyst.

– En lille dreng på otte år fulgtes med os hjem, fordi hans mor var ikke med der den aften. Pludselig siger han: »Det er den bedste fødselsdag, jeg har haft!« Og så svarede Viola: »Du er velkommen til at komme hver mandag aften til møde!« Og så sprang han alt det han kunne hjem, mens han råbte: »Jeg skal hjem og fortælle det til min mor!« Sådan virker Heligånden.

**Lyt til
podcast med
Ankjer Poulsen**

Klik ind på
www.bdm-dk.dk/podcast

AF SVEND LØBNER, JOURNALIST

FØLG KALDET OG LYT TIL DIG SELV

Ranya Karam søgte lederstillingen på Stjernebjerget i Ramallah, fordi hun både ville hjælpe samfundets mest udsatte og bruge sine egne lederkompetencer.

– Jeg vil arbejde i en organisation, der hjælper nødlidende mennesker og ikke spilder pengene!

Så klar er Ranya Karam i mælet, når hun redegør for sit engagement i Stjernebjerget Rehabiliteringscenter, som hun har været direktør for i seks år. Centrets 30 medarbejdere hjælper 90 børn og unge med udviklingshandicap helt fra børnehævealderen til de som unge voksne kan få et arbejde i det palæstinensiske selvstyreområde.

Rehabiliteringscentret støttes af den internationale Brødrekirke og Brødre-menighedens Danske Mission. BDM-nyt besøgte Stjernebjerget i Ramallah

i anledning af, at centret har modtaget to millioner kroner fra Danida gennem Civilsamfund i Udvikling (CISU). Pengene går til at oplyse om børn med handicaps rettigheder og undervise i, hvordan disse børn kan inkluderes i almindelige klasser i 30 skoler omkring Ramallah.

Personer med handicap er mest udsat

For Ranya Karam er engagementet for børn og unge med handicap det nærmeste, man kan komme et »kald«:

– Personer med handicap – især dem med intellektuelle handicap – er den mest udsatte gruppe i det palæstinensiske samfund. Samtidig er det ikke mange organisationer, der arbejder på området, endsige støtter det. Derfor søgte jeg med det samme lederstillingen her. Jeg ville arbejde med mennesker og bruge min erfaring fra andre hjælpeorganisationer.

Ranya Karam har en bachelor i erhvervsøkonomi og en master i ledelse. Fra 1991 til 2012 arbejdede hun med økonomistyring for derefter i 2006 at kaste sig over programledelse

i internationale organisationer som Red Barnet og Care International.

– Jeg arbejdede både med nødhjælp og udvikling, samt et humanitært arbejde som omfattede kvinder, unge, sundhed, infrastruktur, styrkelse af civilsamfundet og international humanitær ret.

Fra 2008 er hun desuden konsulent for Swiss Tropical and Public Health Institute i Basel.

»Jeg vil arbejde med mennesker«
Hjertet brænder for andre men-

neskers velbefindende, men det er også vigtigt, at hun selv har det godt i jobbet.

– Jeg ville gerne have en lederstilling, hvor jeg kunne arbejde med mennesker, og hvor jeg havde frihed til at følge mine visioner. Gerne en lokal organisation, der arbejder med udsatte og sårbare mennesker, og som ikke spilder penge. Jeg vil bare have ro i sindet. Og ja, da jeg så annoncen fra Stjernebjerget, opfyldte stillingen alt, hvad jeg ønskede mig. Det føltes helt surrealistisk.

Børnene klarer sig bedre

Hvilke dage, tænker du tilbage på som gode dage?

– Når man ser, at børnene eller eleverne har det så meget bedre i forhold til, hvordan de havde det, da de først kom her. De har tydelige forbedringer i adfærd, i ydeevne og i måden de plejer sig selv på. Og når du hører dem fortælle, hvor glade de er for at være her, at de har fået venner, at de lærer noget, og at vi finder beskæftigelse til dem, så er det bare fantastisk!

Åbenhed – også om økonomien

Du leder både muslimer og kristne...

– Religion gør ikke den store forskel. Det er holdningen, der er afgørende.

Jeg oplever, at folk kommer godt ud af det med hinanden. Desuden følger jeg en åben dør-politik. Folk kan komme, hvis der er problemer, noget de er utilfredse med, eller med det, der bekymrer dem. Vi taler sammen om tingene.

– Men pengene er en stor udfordring. De seneste fire år har vi ikke kunnet give lønforhøjelse. Og det er meget problematisk, fordi leveomkostningerne stiger dag for dag.

Hvad gør du så som leder?

– Jeg forklarer: »Dette er vores omkostninger, dette er vores indtægter. Jeg har heller ikke fået lønforhøjelse. Men I må vælge: Vil I bruge indtægterne på lønforhøjelse med den risiko, at vi ikke kan fortsætte næste år?« Det er åben dør-politik. Også i den symbolske forstand.

Alt har med troen at gøre

Du har et kors på din væg, hvad har alt dette med din tro at gøre?

– Det har alt med min tro at gøre! Jeg har altid min tro i baghovedet. Så alt, hvad vi gør, er at følge i Kristi fodspor. Derfor skiltet med Jesus-citatet: »Kom til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.«

KRONIK AF ARNGEIR LANGÅS, GENERALSEKRETÆR

ALLE MENNESKER ER KALDET TIL MISSION

KRONIK: Jesus kalder os alle til at følge ham. Først og fremmest til fællesskab, men dernæst også til en opgave i verden, stor eller lille.

Tænk, hvis ingen havde brug for os? Tænk, hvis ikke en eneste tog kontakt til os? Lediggang og ensomhed ville blive resultatet, dernæst fortvivlelse.

Jesu kald er løsningen på begge dele. Der er brug for os. Der er nogen, der rækker ud til den enkelte af os. Fortællingerne om Jesus, der går rundt omkring Genesaret sø og kalder den ene discipel efter den anden til at følge ham, er helt grundlæggende for det kristne fællesskab. Jesus kalder ikke kun nogle få, men os alle, og dermed opstår et fællesskab af alle dem, der siger ja. Ensomheden er der ikke mere og lediggangen er i princippet også forbi.

Alle kan følge Jesus

Men efter Jesu tid har begrebet »kald« fået forskellige konnotationer. Var det i middelalderen kun præster, nonner og munke, der responderede på Guds kald? Nej, sagde Brødre-migheden, Luther og andre protestanter til den karikatur: Man kan følge Jesus i »sit kald og sin stand« og være et vidne på arbejdspladsen, i familien, i skolen, og med den man er.

I de seneste par hundrede år er det måske i missionsbevægelserne, at man har været mest fortrolig med kaldstanken: I missionshuse lød der måske spørgsmål som »Har Gud mon

kaldet dig til at tage afsted til Tanzania som missionær?«

Er mit kald stærkt nok?

Min kone og jeg endte som nogle af disse missionærer i Tanzania, hvor vi befandt os i otte år. Vi var tilbageholdne med at snakke så højt om kald, for hvad hjælper det, om vi selv havde en subjektiv kaldsfølelse, hvis frugterne af vores arbejde senere ville blive anset som værdiløse? Eller hvordan kunne jeg som moderne missionær med moderne bekvemmeligheder sammenligne mig med Jesus-eftærfølgere, som i tidligere tider gav afkald på langt mere, end jeg gjorde? Mit svar blev en udvidelse af kaldstanken, så dets indhold blev bredere og dets bærere flere.

Nu tænker jeg: Jesus kalder alle til at følge ham. Det betyder ikke, at alle takker ja til kaldet. Men når jeg hævder, at Jesus kalder alle til at følge ham, er det fordi kristendommen er universel med et budskab tiltænkt og gyldigt for alle mennesker.

Vi er kaldet til fællesskab

At Jesus kalder på os er en kærlighedshandling. Hans blik er venligt, for kaldet er ikke først og fremmest

til en opgave, men til at komme nær og få tilgivelse, omsorg og forståelse. Vi inviteres ind i det allerhelligste, forenet med Gud i nadver og bøn. Der får vi kraft, næring og heling, som vil komme andre mennesker til gode.

Jeg synes, det er naturligt at tænke på kald ikke kun som en opgave, men som en gave, et liv sammen med Jesus og hinanden som meddisciple. Jesu »følg mig« til hans disciple var ikke kun til at være på rejse og i aktivitet. Det var også et kald til samvær, samtaler, ro og venskab. Gennem samværet blev Gudsrigets værdier afprøvet og erfaret. Samspeilet mellem hvilen og aktiviteten gav en særlig energi. Den udadrettede virksomhed i Guds tjeneste blev beriget af fordybelse i stilhed og hvile i fællesskabet. Alt sammen gennemsyret af et hjerte for at lindre nøden i verden. Bøn og arbejde flettes sammen i en stærk helhed.

Den kombination har båret Jesu efterfølgere lige siden, hvad enten man har været nonner, lægfolk i normale erhverv, missionærer i fremmede kulturer, frivillige pensionister i genbrugsarbejdet eller andet.

Jesu kalder os ikke kun for elever, læringe eller disciple i mesterlære. Han kalder os for venner (Johannes 15:15), og han kalder os for børn

»Når jeg hævder, at Jesus kalder alle til at følge ham, er det fordi kristendommen er universel med et budskab tiltænkt og gyldigt for alle mennesker,« skriver generalsekretær Arnegeir Langås.

(Johannes 13:33), hvilket begge er livgivende: At kaldes for ven er at blive myndiggjort til et dynamisk samspil med Gud. Mens det at kaldes for barn siger noget om nærheden til Gud og vores slægtskab til ham, men også om forskellen mellem os og Gud, som mellem medarbejder og hovedansvarlig.

Mission er at møde hele mennesket

I kaldet til at følge Jesus og leve i fællesskab med Gud ligger også en mission, en opgave. Fra Jesu tid og gennem hele missionshistorien har mission været tænkt og praktiseret som holistisk, det vil sige med »det hele« som fokus. Diakoni og evangelisation har gået hånd i hånd, og mis-

sionærer er rejst ud med lægetasken i den ene hånd og Bibelen i den anden. Jesus forkyndte Guds rige med ord, men han helbredte også menneskers kroppe. Han mødte hele mennesket.

Jesus engagerede sig i samtale med mennesker. Mission er samtale. Han talte de svages sag og magten imod. Mission er fortalervirksomhed. Han kom for at vi skulle have liv i alt dets fylde (Johannes 10:10). Derfor er mission også en kamp for livskræfterne.

Vi deltager i Guds redningsmission

Mission er Guds sag, og vi er mange, der deltager i Guds mission. Nogle af os er os det meget bevidst, mens andre måske gør Guds værk uden at kalde det for det. Mange deltager

i Guds mission for at Gudsrigets værdier skal sejre, og livet reddes fra destruktion. Men ikke alle bruger disse ord om deres kald.

Jeg håber, flere vil se deres gerning i lys af en større virkelighed. At vi måske allerede deltager i Guds mission efter evne i stort og småt. Vi kaldes ind i hans nærhed, og han er altid nær os. Dernæst sendes vi ud for at følge Jesus i det daglige, som et Kristus-aftryk i verden. Måske bliver det tydeligt for os, at vi deltager i en redningsmission for livsbetingelserne, livsudfoldelserne, livskræfterne, både vores, de andres og hele planetens. På den måde er vi med til at realisere Guds frelsesplan.

AF KNUD ELMO KNUDSEN, FRIVILLIG MEDARBEJDER OG MISSIONÆR

ALTMULIGMAND: MIT KALD ER AT DÆKKE **BEHOV**

Nivard Kasokota er sekretær, chauffør og logistiker på missionsstationen i Kipili. For ham er det behovene, der kalder, og så er det bare at gå i gang med at udfylde dem.

Alt arbejde bør tage udgangspunkt i en analyse af behovene.

Det mener Nivard Kasokota, der er altmuligmand på missionsstationen i Kipili, Vesttanzania. For ham er pro-

blemer til for at løses, og så udvikler man sig undervejs. Som sidegevinst får man desuden et stort netværk, som kan komme til gavn i fremtiden.

Nivard Gaudence Kasokota er vokset op hos sin mor sammen med fem mindre søskende. Efter grundskolen fik han en snedkeruddannelse og arbejdede derefter som lærer på Brødrekirken's snedkerskole i Kipili.

Målet er at hjælpe mennesker

I dag arbejder Nivard som altmuligmand, sekretær, chauffør og logistiker på missionsstationen samme sted.

– Det er en praktisk videreuddannelse i sig selv og har givet mig en stor kontaktflade både til kirken og dens projekter, samt forretnings- og transportsektoren. Det hele betragter jeg som noget, der udvikler mig og giver mig et bredt potentiale, fortæller han.

Hvordan er det at arbejde for en sag? Giver det mening?

– Alle de projekter og andet arbejde, der udføres i forbindelse med missionsstationen, har som mål at opbygge mennesker åndeligt og skabe en udvikling, der forbedrer deres levevilkår.

For mig er det derfor meningsfyldt helt ud i de mindste detaljer.

Vigtigt at have en åben dialog

Som altmuligmand går Nivard til hånd. Det indebærer, at han i arbejdet for en sag også må forholde sig til missionærer og projektledere. Og det har han intet problem med.

– For at nå målet for et projekt, er det vigtigt hele tiden at være i dialog og være åben over for input fra alle sider. Derfor bliver arbejdet ikke så meget et spørgsmål om, hvem der anser sig som boss, men mere det at opnå en fælles forståelse for, hvorfor og hvordan arbejdet udføres, mener han og tilføjer:

– Mit arbejde har givet mig indblik i mange ting, og måske især bevidstheden om, at alle valg medfører nogle konsekvenser. Hvis man bare tier og giver sin boss ret, er man uærlig og dermed også medskyldig, hvis tingene går skævt.

Læs hele artiklen på
www.bdm-dk.dk/nivard

11 VOLONTØRER SENDT TIL TANZANIA

De fire volontører, som er i Sikonge for at undervise missionærer Mia og Michael Korsgaard Toldams tre drenge og Lene og Martin Skriveres tre børn er: Ella Wessing, Jonathan Møberg Lauritzen, Miriam Lærke Kure og Lærke Holst Rechnagel.

De fem volontører, som er på børnehjemmet Peter's House i Sumbawanga er: Lucas Bach, Mads Emil Lykke Jensen, Sara Vigsø Østerby, Ester Thomey Damgaard og Amalie Møller Hansen.

De ni volontører er udsendt sammen med to volontører fra Fremtid & Håb, som skal hjælpe til på børnehjemmet Bethania, også i Sumbawanga.

Lærerfamilie til Sikonge

De ni volontører rejste ud sammen med Lene og Martin Skriver. Lene er ansat af BDM som lærer for Mia og Michael Toldam Korsgaards børn Halfdan, Vilfred og Eskil i Sikonge. Hun er rejst ud sammen med sin mand Martin og parrets tre børn Villum, Ejgil og Bjørk på hhv. 12, 7 og 5 år.

Lene Skriver kommer med 11 års erfaring som efterskolelærer i bagagen. Hun er uddannet i både dansk, matematik og med engelsk som linjefag. Martin fortsætter sit arbejde som psykolog »på distancen«.

NY ADMINISTRATIONS- OG ØKONOMICHEF

Elsebet Kudahl afløser Palle Byg i økonomiafdelingen og kommer med erfaring i økonomistyring og kunde-kontakt.

Hun har arbejdet i Navitas Wind A/S i Hedensted og har også butikserfaring fra bl.a. SCAN-EL A/S i Brørup.

– Vi tror hendes kompetencer, erfaringer og holdninger vil komme missionsarbejdet til gavn. Samtidigt vil vi takke Palle Byg for hans indsats i BDMs økonomiafdelingen, udtaler generalsekretær Arngeir Langås.

NY UNGDOMS- SEKRETÆR

Celia Skjerning er ny ungdomssekretær i BDM og skal lede ungdomsafdelingen sammen med Signe Kruse.

Hun sidder i BDM-U's bestyrelse og har tidligere været udsendt som volontør på børnehjemmet Peters House i Sumbawanga, Tanzania.

Lige nu studerer hun på Dia-konhøjskolen i Aarhus, nærmere bestemt diakoni og socialpædagogik.

Sammen med BDM-U's anden ungdomssekretær Signe Kruse skal hun rekruttere nye volontører, holde kontakt med de volontører, der er udsendt, og »gribe dem«, når de kommer hjem efter et halvt års ophold.

MØBEL- GENBRUG GENOPSTÅET

BDM Møbelgenbrug i Christiansfeldt har fået nye lokaler. Det sker efter et halvt års pause efter opsigelse af lejemålet i Kongensgade. De nye lokaler åbnede den 1. september i Lindegade 61.

BDM har yderligere to butikker i Christiansfeldt: Shop Karibu i Nørregade og BDM Butikken på Prætoristorvet. BDM har også genbrugsbutikker i Snebjerg og på Fur.

Birgit Petersen

Sygeplejerske i Sikonge, Tanzania fra 1975-87

1. Som 12-årig var jeg med mine forældre til udsendelsesgudstjeneste for en ung sygeplejerske. Under gudstjenesten så jeg pludselig for mig et billede af en masse sortkrøllede hoveder. Jeg fik en fornemmelse af, at en dag ville det være mig, der ville arbejde i Afrika.

2. Jeg ser tilbage på tiden i Sikonge med stor glæde og taknemmelighed. De første to perioder arbejdede jeg på fødeklinikken, hvor vi de sidste år havde omkring 1000 fødsler om året. Da jeg rejste hjem, var der mange uddannede tanzanianske sygeplejersker.

3. Det var indimellem meget svært, når jeg mødte den helt anderledes form for ansvarlighed over for patienterne, end den jeg syntes var rigtig. De er jo vant til, at det er den nærmeste og udvidede familie, der har det store ansvar for. Men hvor havde de, og har stadig, en stor plads i mit hjerte!

Modeste Abangwa

Daglig leder af Knudsen Orphanage i Uvira, DR Congo

1. Jeg føler mig kaldet, fordi jeg i virkeligheden er et »løftsbarn«. Jeg blev født, efter at mine forældre havde været gift længe, og de havde lovet, at hvis de fik et barn, skulle dette barn være en Guds tjener. Fra 11-årsalderen blev det min drøm at følge Guds kald og opleve hans mirakler.

2. Mit kald er ikke fuldført endnu, for det er jo at føre så mange som muligt til Herren. Men det gør mig glad efter en dags arbejde at vide, at min indsats gør nytte, fordi mennesker kommer tilbage til Gud gennem os. Især dem, som var ulykkelige og havde mistet håbet om et bedre liv.

3. Der er mange udfordringer. Først og fremmest muligheder for at rejse og bringe de gode nyheder længere ud. Det er svært at gøre evangeliet aktuelt, når vi ikke kan prædike over radio. Ja, der er brug for at kunne trykke materialer om de mest grundlæggende emner: Hvem er Gud, hvem er Kristus osv.

Ingrid og Jørgen Markussen

Missionærer i Sikonge, Nzega, Itigi og Mwanza, Tanzania, 20 år i perioden 1970-2007

1. Vi så en annonce i Indre Missions Tidende, hvor BDM søgte missionærer til spedalskhedsarbejdet i Sikonge. Vi havde i barndom og ungdom begge mødt kaldet gennem beretninger i søndagsskole og som spejder. Det var gledet i baggrunden, men nu blev det fornyet.

2. Vi fik en god første periode som administrator og oldfrue på det almindelige hospital i Sikonge. Kirkeledelsen kaldte os til pioneropgaver i Usukuma et par hundrede kilometer mod nord. Ud fra byen Nzega og senere Itigi og Mwanza kom vi i følgende perioder til at virke med etablering af nye menigheder.

3. Medens vi var på sprogskoleophold i Nairobi, ventede vi barn igen. Der var problemer med graviditeten, og pludselig måtte der ske forløsning ved kejsersnit to måneder før tiden. Den lille pige overlevede ikke, men det gjorde Ingrid.

FORTALT TIL SVEND LØBNER, JOURNALIST

Tre skarpe
LIVS

1.
Hvad fik dig
til at tage
springet?

3.
Hvor blev
kaldet
udfordret?

pørgsmål om VALG

2. Hvor oplevede du, at kaldet lykkedes?

FORTALT TIL SIGNE KRUSE, UNGDOMSSEKRETER

Maria Gramstrup

22 år og volontør på Peters House i efteråret 2022

1. Jeg var godt 400 kilometer inde i den franske Camino, da min gode veninde ringer og fortæller mig om Tanzania. Jeg var allerede meget optaget af tanken om et simpelt liv. Uden at tænke meget over det, gav det ro at sige ja til at fylde den sidste volontørplads ud.

2. Jeg ved ikke præcis, hvad jeg var kaldet til at gøre eller være, men jeg ved, at jeg nok aldrig har hvilet så meget i bare at være, som jeg gjorde på Peters House. Jeg blev meget inspireret af børnene og tanzaniernes måde at tage dagen som den kommer og ikke planlægge for meget.

3. Det var måske også netop det med ikke helt at vide, hvad min opgave var, der kunne være udfordrende. Jeg syntes, de andre var bedre til sproget og til bare at omfavne kulturen. Men det kom stille og roligt, og med tiden var det det, jeg også elskede allermest.

Jonathan Vig

24 år og volontør på Peters House i foråret 2023

1. Kirken er altid blevet vægtet højt i vores familie, hvilket har ført med sig, at frivillighed også er vægtet højt. Min kusine havde været volontør for BDM i Sumbawanga. Hun tændte en lille gnist i mig, da hun kom hjem og fortalte om smukke Afrika.

2. Jeg modtog en besked fra min kusine med et link til at blive volontør med BDM. Jeg fik mig meldt på et hold, og et halvt år senere tog jeg ned for at være volontør på Peters House i Sumbawanga. Det var fantastisk! Og det helt rigtige tidspunkt for mig at komme afsted og opleve Afrika på.

3. Forinden var jeg i gang med at uddanne mig til landmand, så i en periode passede et volontørophold ikke lige ind i det hele. Men jeg glemte det ikke, og gnisten blev større jo tættere, jeg kom på at blive færdig.

Daniel Toft Bundgaard

21 år og volontør på Sikonge Missionsstation 2022-23

1. Jeg har altid været optaget af verden, mennesker fra forskellige kulturer og at opleve noget uden for Danmark. I foråret 2022 følte jeg behov for at gøre noget mere eventyrligt end det traditionelle sabbatsårs-job. Efter at have set BDM's opslag blev jeg inspireret til at søge lykken i Afrika.

2. Efter vores ankomst til Tanzania besluttede vi os for at starte en fodboldklub på den lokale skole. Børnene, fra 11 til 14 år, var begejstrede, og vores hold voksede til omkring 20 elever. At se børnenes udvikling og smil gjorde det til en dybt meningsfuld oplevelse.

3. Inden rejsen kom tvivlen: Var det mon det rigtige at bruge et år i Afrika? En eftermiddag modtog jeg en mail med »Velkommen til Afrika,« og nu skulle valget træffes. Jeg havde lyst til at bevise, at jeg kunne klare Afrika – det var nærmest et kald til at tage udfordringen op.

BRØDREMENIGHEDENS DANSKE MISSION

[Læs mere på bd-m-dk.dk >](http://bdm-dk.dk)

AF JANNA RABJERG BARRIT,
FUNDRAISING- OG PROJEKTMEDARBEJDER

GUD KALDER OGSÅ DIG

ANDAGT:

O dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransagelige er hans domme, og hvor usporlige hans veje! (Romerbrevet 11,33)

Måske kender du til følelsen af at stå udenfor, når du hører om andres liv og kaldsoplevelse. Den følelse kan nemt opstå i os alle sammen, når vi fx ser andre deltage i en særlig givende opgave, og vi tror, at den slags opgaver kun gælder dem. Eller måske har vi en idé om, at Guds kald altid skal være storslået.

Bibelen er fyldt med fortællinger om mennesker, som Gud har kaldet på uventede måder. Moses oplevede Guds kald gennem en brændende tornebusk, Samuel hørte Guds stemme gentagne gange om natten, og de vise mænd fulgte en lysende stjerne. Når dette ikke erfare i ens egen dagligdag, kan spørgsmålene melde sig: »Hvad med mig? Hvorfor åbenbarer Gud sig ikke så klart for mig? Vil han overhovedet noget med mig?«

Disse tanker kan føre til tvivl om Guds hensigt eller til, at man bliver passiv.

Guds måder at kalde og lede på er ikke altid til at forstå. I Romerbrevet står der: »Hvor uransagelige er hans domme, og hvor usporlige hans veje« (Rom. 11,33).

Dette nummer af BDMnyt sætter fokus på, at Guds måde at kalde på kan tage mange former. Det sker ofte gennem hverdags-situationer, indre reaktioner og de muligheder, der viser sig. Vi kan ikke altid forstå Guds kald og hensigt. Hans veje er uforudsigelige. Ofte er det kun i bagklogskabens lys det hele giver mening.

Nogle gange er Guds kald storslået og til en særlig opgave – andre gange er det et kontinuerligt kald til at leve under de vilkår, Gud har givet os, hvor Gud hver dag kalder os tættere og tættere til ham.

Dér må vi leve i tillid til at – selvom vi ikke altid forstår eller føler os sikre i vores kald – så har han et formål med netop dig og mig.

Årets gaveidé!

13 cm stjerne – plast med LED
Fås bl.a. i hvid, gul og rød/gul

Pris: kr 180,-

40 cm stjerne – papir
Fås bl.a. i hvid, gul og rød/hvid

Pris: kr 250,-

68 cm stjerne – plast
Fås bl.a. i hvid, gul og grøn

Pris: kr 535,-

Du støtter BDM, når du køber stjerner.

Adventsstjerner.dk